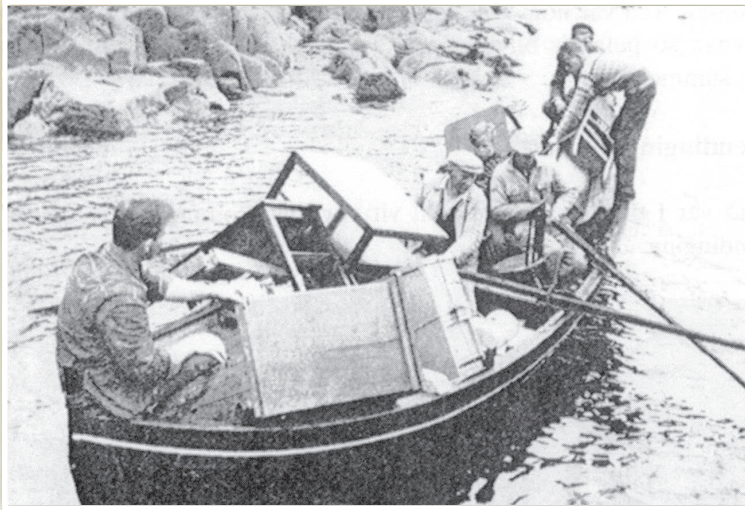

Komandi partur

Ólavur fall frá og doyði góðum árum, og Jovina giftist aftur við Erlingi.

Foreldrini hjá Jovinu flyta til Havnar

Handilin hjá Jovinu var rættiliga framkomin

Sprengingin í Nuuk var sum tað sæst ógvuslig

Manningin á Oliviu. Næstuttast frá høggru er Tofta Óli. Fremst á myndini sita Poli og ein sonur hansara. Kennist nakar við hinar?

barnaklæði og tógv. Tað gekk bara gott. Nógvar var at gera, so eg mátti hava arbeiðsgentu, meðan børnini vóru smá.

Í 1962 fór eg eisini ein túr til stevnu í Noregi við Evangelíuhúsinum saman við 5 øðrum. Tað var ein minnisríkur túrur.

Í 1968 fór Ólavur til Íslands saman við pápa sínum. Her vóru góðir arbeiðsmøguleikar, men hann visti sær einki arbeiði. Hann fór í trúgv um, at hetta fór at eydnast. Tá ið ferðamannaskipið hevði lagt at í Íslandi visti hann sær onga staðni at fara. Men tá kemur ein maður til hansara og spyr, hvat hann ætlaði sær. Jú, hann ætlaði sær at fáa ein kjans við einum skipi. Um hann ikki hevði hug til at arbeiða hjá honum? Ólavur tók av, men seinni slapp hann við einum av teimum bestu garnabátunum har á leiðini.

Fekk tókk frá grønlands-málaráðharranum

Tá vit komu til 1969 søkti Ólavur arbeiði sum timburmaður hjá einum donskum firma í Grønlandi. Eg var tá farin til Danmarkar ein túr, so mamma hansara mátti hjálpa honum við klæðum. Vit hittust so niðri. Uppgávan var at byggja raðhús í Nuuk. Hann var har yviri í sjei mánaðir.

Eg hevði framvegis handilin at passa. Tað var altíð eina gentu í handlinum, og onkuntið hevði eg gentu í húsinum eisini. Fyrst í 1970 fekk eg fjórða barnið, Jórun.

Tann 14. mars 1970 hendi ein ólukkan í Nuuk. Eini raðhús fóru í luftina av eini gasssprenging, tíggu mans doyði. Ein var John Thomsen úr Keypmannahavn, sum var giftur við føroyskari kvinnu. Hann var sonur Grethu og Hendrik Thomsen, kend frá Brøðrasamkomuni í Thorsgade í Keypmannahavn. Tey høvdu nógv samband við føroyingar, fyra av teirra 14 børnum giftust við føroyingum.

Ólavur var við til at leita eftir fólki í húsaleivdunum og annars at rudda upp. Hann fekk seinni takkarbræv frá danska grønlandsmálaráðharranum, A.C. Normann, har hann sigur Ólavi »tak for den bistand og hjælp De ydede under rednings- og oprydningsarbejdet efter katastrofen i Godthåb 14.marts 1970«.

Vit hoyrdu um hesa sprenging í tíðindunum og sótu spent og bíðaðu. Eingin visti, hvussu stórir skaðin var ella hvør, ið var deyður. Men um midnáttina ringdi frá telegrafstøðini, at eitt telegramm var komið frá Ólavi, at hann hevði tað gott. Tá kundi vit róliga fara til songar.

Tá Ólavur kom heim, fóru vit at víðka handilin og fóru eisini at selja matvørur og meira av klæðum.

Men tá ið SMS kom fór sølan niður, so í 1978 helt handilin uppat. Eg fór tá at arbeiða í Línubúðini, eg seymaði eisini fyri tey.

Ólavur arbeiðdi sum meistari á verkstað-

num hjá Guttessen og Staksberg. Í 1986 stovnaði hann Havnar Byggivirki, sum gjørdi alt vanligt byggiarbeiði.

Tofta Óli var rættur havnarmaður!

Ólavur var uppkallaður eftir abbanum, Tofta Óli, føddur í 1877. Kona hansara, Kristianna, var ættað úr Lamba. Tey fluttu til Havnar og giftust í 1902.

Óli var sjómaður og fiskaði millum annað við Oliviu hjá framburðsmanninum Pola í Dali. Ein forvitnislig mynd vísir teir eina ferð, teir vóru í Hollandi og avreiddu fiskin. Hetta var tá ein nýhugsan í marknaðarføring av fiski.

Seinnu árin arbeiðdi hann uppi á landi sum landbrúkari og arbeiðsmaður. Sum ungur keypti hann trøð niðanfyrir plantaguna frá Frants Restorff. Hon var væl dyrkað og væl røkt, men sum hjá so mongum mátti hann lata trøðna frá sær fyrri framburðin í Havnar býi.

Í staðin legði Óli sær inn nýggja trøð upp í Svanga. Her var hann at siggja hvønn dag arbeiðslíkindi vóru.

Á ungum árum var Óli saman við skiparanum Kristoffer Hansen, Vága Kristoffer, við at gera eina vandaferð. Seint um heystið skuldu teir báðir inn á Toftir í brúðleyp. Teir læntu bátin Fram frá Júst bónda á Húsum. Báturin bar orð fyrri at vera skaðabátur, hvat eisini visti seg hendan dagin. Tað var nakað

væl av vindi frá útsynningi suðri. Komnir niðan móti Hólmanum hendi vanlukkan – báturin kollsigldi. Har róku teir og royndu at halda seg til bátin, meðan vestfallið tók teir út suður eftir. Báðir vóru róligir og tosaðu sínámillum. Teir tóku í hondina á hvørjum øðrum og søgdu hvørjum øðrum farvæl. Um annar bjargaðist, skuldi hin bera konu og børnum hina seinastu heilsanina. Men tíðin var ikki úti á hesum sinni. Ein bátur úr Sundalagnum, sum hevði verið handilsørindi í Havn, var varur við, at ein vanlukka var hend, tá teir sigldu niðan við Strond. Teir fóru at vita, hvat hetta mundi vera og komu tá til Kristoffur og Óla, ið tiskil vórðu bjargaðir. Báturin varð funnin suður úr Tórgarði og sleipaður til lands.

Sagt varð um Kristonnu, at hon hevði verið Óla ein góður og trúgvur stuðul og hevur dugað væl at halda hús. Bæði høvdu verið Havnar ungdómi eitt gott fyridømi á allan hátt.

Tá ið tey høvdu gullbrúðleyp í 1952 skrivað Dimmalætting m.a., at hjá teimum »finder man fremdeles den gammeldags renskurede hygge og fred, som var karakteristisk for thorshavnske arbejderhjem i tidligere tider, og vi fra den yngre generation følger det ligefrem som et frikvarter fra nutidens forjagede tempo at kunne smutte ind her og nyde fred og hygge i det hjem, der staar som en smuk ramme omkring guldrudeparret.«.